

De kleine Kersverkoopster.

EENE GESCHIEDENIS NAAR HET ENGELSCH
vertaald onder toezicht van
T.M. LOOMAN.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

DE KLEINE KERSVERKOOPSTER

EENE GESCHIEDENIS NAAR HET ENGELSCHE

VERTAALD ONDER TOEZICHT VAN

T. M. LOOMAN

VIJFDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

De oude kerkklok sloeg op zekeren wintermorgen juist 5 uur, toen de kleine Nelly daardoor eensklaps wakker werd; zij stond werktuiglijk van de matras, die op den grond lag, op en nog half slapende hield zij zich aan een ouden stoel vast om op de been te blijven. De koude deed haar weldra bibberen, en geheel uit den slaap ontwaken. Waarom stond dat zwakke, tengere kind, van slechts acht jaar, zoo vóór het kriecken van den dag op; en dat, terwijl die groote stad Londen, waar men op den dag nooit eenige stilte ziet heerschen, nog geheel in den slaap gedompeld was? Het gas, dat in het straatje brandde, verlichtte de kamer juist genoeg, dat zij hare moeder kon zien, die zoo gerust met haren zuigeling in de armen lag te slapen, dat Nelly zich een oogenblik afvroeg of zij ook gestorven was. Maar neen, zij rustte en voor geen prijs had hare dochter haar willen wekken, want zij was ziek. Haar vader lag in het ziekenhuis, en nog den vorigen dag had de dokter verklaard, dat dit langen tijd zou duren. „O, Nelly!” had de arme man weenende tot zijn dochter gezegd, „nooit zal ik mijn werk kunnen hervatten, en gij zult zeker allen van honger sterven.” — „O, vaderlief! houd goeden moed en vrees niet,” had zij hem geantwoord, „want gij kunt u op uwe dochter verlaten.” En nu ging zij op de markt kers

koopen, op de winst rekenende die zij maken zoude, om zich vuur en voedsel te verschaffen. Zij nam hare kleederen van de matras, want zij had geen deken, en hare armoedige plunje diende haar daarvoor. Zij kleeedde zich zoo knap mogelijk aan; maar meer dan ééne haak ontbrak, meer dan één scheur, met moeite hersteld, scheurde opnieuw. Over hare lompen deed zij een rooden wollen doek om, en de zwarte hoed van hare moeder voltooide hare kleeding. Het arme schepseltje zag er vreemd uit; men kon alleen aan hare houding zien, dat zij een kind was; hare gesprekken duiden een vroeg ontwikkeld verstand aan; de moed en de opgeruimdheid verhelderden haar gelaat.

— „Wel, Nelly, mijn kind, zijt ge reeds gereed?” vroeg de zieke. „De centen liggen daar op de plank. Vermoei u niet te veel, maar tracht bijtijds op de markt te komen, houd u niet op onderweg, wasch uwe kers met veel water en maak nette bosjes. En vooral, Nelly, spreek altijd de waarheid, en raak niets aan wat u niet behoort. Denk dat God u altijd ziet, even zoo goed in de duisternis als in het licht. Kom ook zoo spoedig als gij kunt terug; want ik gevoel mij eenzaam als gij er niet zijt; een kopje warme koffie zal mij veel genoegen doen. Loop hard en vrees niets, want God zal voor u zorgen, mijn kind!” —

„Dag, moeder!” antwoordde het kind. „Ik zal hard loopen, en ik zal de eerste op de markt zijn.”

Zij nam hare mand onder den arm; niemand in huis verwonderde er zich over, haar zoo vroeg de trap te hooren afgaan en de deur te hooren openen. „Het is de kleine kersverkoopster,” zeiden medelijdend degenen, die ontwaakten. Toen trachtten zij weder in te slapen, om nog een oogenblik de ellende te vergeten.

Het is koud, het is donker, en het dappere kleine meisje, alleen, bibberende, met vochtige voeten, loopt in de verlaten straten, zonder acht te geven op den ijskouden

wind, die om de hoeken der straten giert, zonder angstig te zijn over de zwarte schaduw der hoofdkerk, die in de nauwe omliggende straten valt, noch over den weerklank door haar eenzamen gang tusschen deze duistere muren veroorzaakt. Maar hoe moedig zij ook moge zijn, nooit ging zij zonder huivering en zonder haren stap te verhaasten, de gevangenis van Newgate voorbij; want eens had zij daar een galg zien oprichten, en zij kende een slechten knaap uit den omtrek, dien men daar opgesloten had. Nelly vraagt zichzelf af, of hij er nooit weder uit zal komen, of hij geboeid is, of hij van droefheid schreit; onwillekeurig staat zij stil; alleen de koude noordenwind laat zich hooren, maar zijn scherp gefluit komt haar als het geroep van den gevangene voor, en zij gaat zeer verschrikt verder. En waaraan denkt het arme kind, terwijl zij deze lange straat doorloopt, zonder dat iemand haar ziet of tot haar spreekt? Denkt zij aan poppen, aan boeken, aan spelen? Neen, zij denkt aan den kleinen jonggeborene, aan hare moeder, die zoo zwak en zoo ziek is, en zeer beslist het hoofd schuddende, zeide zij tot zichzelf: „Ik zal voor ons het brood verdienen.” Lief en moedig kind, hoezeer heeft zij, niettegenstaande hare schoenen met gaten, hare armoedige kleederen, en haar gelaat, waarop de kommer te lezen is, aanspraak op onze bewondering en achting!

Om zes uur des morgens begint de markt, waar men versche kers verkoopt aan een menigte arme en verlaten kinderen, die ze vervolgens door de stad gaan rondbrengen, want in Londen wordt daarvan veel gebruikt. Het licht van de gaslantaarn, die nog in dit morgenuur brandt, schijnt op de vermagerde en uitgehongerde gezichten van deze havelooze kinderen, wier eenige gedachte is hun dagelijksch sober kostje te verdienen. Die menigte, door welke Nelly zich een weg baant, levert een treurig schouwspel op. Zij heeft

niemand, die haar kan raden en haar helpen om hare koopwaar uit te kiezen; zij maakt geheel alleen hare kleine berekeningen, en wanneer zij al het noodige heeft, loopt zij naar de naastbijgelegen pomp, om daar de kers zorgvuldig te wasschen en er zeer smakelijk uitzierende bosjes van te maken. Door het koude water worden hare handen blauw en hare reeds ijskoude voeten doornat. Niemand slaat acht op haar huiveren en op de tranen, die de pijn in hare oogen doet opwellen; zij zelve veegt ze af, alsof zij er zich over schaamde; en op de straat stampende om zich een weinig te verwarmen, neemt zij hare mand, blijde dat hare kers zoo frisch is, alsof die zoo van de beek kwam; vervolgens hare zachte en klagende stem verheffende, vangt zij haren loop aan die wellicht vele uren duren zal, altijd denzelfden droefgeestigen roep herhalende: „Versche kers, lekkere versche kers; koop versche kers!” Arm klein ding, het leven was wel moeilijk voor haar!

Terwijl zij afwezig was, bleef hare zieke moeder geheel alleen. Zij had geen buurvrouw om haar te bezoeken, en zij kon van haar hard en slecht gedekt bed niet opstaan; maar zij bracht haren tijd door met tot haar hemelschen Vader te bidden: „Heere!” zeide zij, „geef ons heden ons dagelijksch brood. Wij hebben in de wereld buiten U geen vriend, en wij zijn in groote ellende. O hemelsche Vader! ontferm U over mij. Ik heb volstrekt geen recht op Uwe weldaden, noch eenige andere verdienste hoegenaamd om U te toonen, dan die van mijn Zaligmaker; maar ik heb de belofte, dat Gij mij verhooren zult, als ik in Zijn naam tot U bid. Ik breng tot U mijn last van moeite en kommer; zie mij in Uwe groote ontferming aan. Gij kent onze nooden en Gij hebt de middelen om daarin te voorzien. O, geef mijn kleine Nelly Uw zegen op haren handel; bescherm mijn arm lam in deze woestijn,

en trek haar om Jezus' wille, van hare jeugd af tot U, opdat zij moge leven om U te prijzen. Uwe hand ondersteunde mij vele jaren; ik heb Uwe nabijheid gevoeld in verdriet, angsten en gevaren; ik wist, dat mijn lieve Zaligmaker voor mij bad, en ook nu, o Vader! verwacht ik Uwe verlossing uit liefde voor Hem, die mijne zonden op het hout heeft gedragen." — Aldus bad zij in hare sombere woning, en zij telde de uren, die waarschijnlijk vóór de terugkomst van hare dochter zouden moeten verlopen.

Terwijl de kleine kersverkoopster door de straten liep, zat een zeker heer in zijn vensterbank, met den Bijbel op zijn knieën op zijn ontbijt te wachten. Hij verheugde er zich over, dat de kostbare beloften, in het heilige boek vervat, hem betroffen; dat hij in den hemel een Zaligmaker en Vriend bezat, wiens liefde door niets veranderde, en hij vroeg zich af wat hij Hem kon vergelden voor zoo vele weldaden, die hij niet verdiende. Rondom zich zag hij slechts redenen om te danken, alles in zijn woning was gemakkelijk, overvloedig, aangenaam. Hij dacht aan zoovele verlatene weduwen, aan zoovele naakte en hongerige kinderen, en hij schaamde zich bijna over zijn welvaart tegenover zooveel ellende. Op dit oogenblik ging Nelly voorbij, voortdurend roepende: „Versche kers; koop, koop versche kers!" Hoe dikwijls had hij dit geroep gehoord zonder er acht op te slaan; maar heden kwamen deze woorden als een roepstem van boven hem voor: „O, mijn Zaligmaker!" zeide hij, het kind door den mist ziende heen en wederloopen, „misschien is dit kind een lam uit Uwe schaapskooi en vertrouwt zij op U," en aan het glas tikkende, gaf hij haar een teeken om stil te staan. „Nu zal mijn kers wel spoedig geheel verkocht zijn," dacht zij; „wanneer men werken wil, is men zeker brood te hebben, want wij hebben in den hemel een goeden Vader, die ons ziet, en die

rijk genoeg is om alle hungerigen te voeden." De heer kwam zelf aan de deur. — „Zie, mijn arm kind!" zeide hij, „daar is brood voor uw ontbijt," en ziende dat zij zoo dun gekleed en geheel paars van koude was, verwonderde hij zich, dat zij nog den moed had haar droefgeestig geroep te doen hooren. — „Gij moet wel half dood van koude zijn," zeide hij tot haar. — „Dat is waar, mijnheer, maar ik heb te veel te doen om er aan te denken, mijn vader is in het ziekenhuis en mijne moeder ligt ziek te bed, zoodat ik het brood voor ons moet verdienen." — De heer gaf haar twaalf stuivers en bestelde haar kers voor den volgenden dag.

Het hart van de kleine Nelly sprong op van vreugde; het wanklinkend rumoer in de straat scheen haar als muziek toe; alles, wat zij zag, kwam haar schoon voor, zóó tevreden was zij, en het geld in de hand houdende, haastte zij zich naar huis, om het vuur aan te maken en koffiewater te koken. — „O, Nelly!" zeide hare moeder, terwijl dankbare tranen haar langs de wangen liepen; *„de jonge leeuwen lijden gebrek en honger; maar die zich op den Heere verlaten, hebben geen gebrek aan eenig goed.* Laten wij het woord van Jezus vasthouden; Hij zegt ons, dat als de musschen, die wij op de daken zien, hun voedsel vinden, Hij het zeker Zijn kinderen aan niets zal doen ontbreken." — „Welnu, moeder!" antwoordde Nelly, „de musschen hebben u geleerd hoe gij moet bidden, want hier is een heerlijk ontbijt; laten wij dus heden niet bedroefd zijn; gij zult altijd God vragen ons te helpen, en ik zal alles doen wat ik kan . . ."

Zoo verliepen er dagen zonder wantrouwen en zonder wanhoop; maar het waren moeilijke dagen, vol arbeid en zorg. Nelly stond iederen morgen vóór de ochtendschemering op, dikwijls om in den regen haren loop te doen. Soms kwam zij zeer vermoeid en zeer bleek terug; maar zij volhardde moedig in hare taak,

en in hare slechte dagen verdubbelde hare geestkracht. Aan moeilijkheden en verdriet ontbrak het haar niet. Dan eens hadden zij geen kaars meer, dan weder geen vuur. Als gewoonlijk werden de kleederen vuil, en Nelly was te klein om ze goed te wasschen; dan kwam de dag om de huur te betalen, en, de verkoop van kers was het eenige om in dat alles te voorzien. Nooit echter werd hare godvruchtige moeder ongeloofig. „Dit is de wil van onzen hemelschen Vader,” zeide zij. „Hij alleen kan al onze ellende wegnemen. Toeft Hij daarmee, zoo zal Hij ons geduld schenken om ze te dragen.” Weldra kwam er nog meer verdriet. Haar man was stervende, zonder dat zij haar bed kon verlaten om hem te bezoeken. Gedurig als het werk het haar vergunde, ging Nelly naar hem zien, bracht hem woorden van liefde en vermaande hem uit naam harer moeder zich niet over haar beiden te bekommeren, maar het oog te richten naar den hemel, van waar onze hulpe komt. Op zekeren morgen zeide hare moeder tot haar: „Ga uwen vader bezoeken, Nelly! Ik gevoel dat zijn einde nadert; tracht u de heerlijke zaken te herinneren die wij gelezen hebben, en laat hem zich niet verontrusten, die lieve man, maar stel hem zooveel gij kunt gerust.”

Nelly trad alleen het groote ziekenhuis binnen, zooals zij zeer dikwijls gedaan had; en toen zij die lange rijen bedden met zieken en stervenden doorliep, ontmoette de arme kleine zeer veel medelijdende blikken. Haar vader lag doodsbleek, onbeweeglijk en met gesloten oogen. Zij nam zijn vermagerde hand in de hare en kustte hem op het voorhoofd. „Vader, lieve Vader!” zeide zij met hare zachte stem tot hem, „Moeder is verlangend te weten hoe gij het maakt.” Hij opende de oogen met een diepen zucht.

„O! Nelly, gij zijt gekomen om uw armen vader te zien sterven. Ga op het bed zitten, mijn kind, kom

bij mij; hoe moeielijk valt het mij u te verlaten, zonder mij over u te bekommeren! Gij zult van honger sterven, want, kleine, wat kunt gij doen? Gij kunt het geheele huisgezin niet onderhouden. Hoe hebt gij het gisteren gehad in dat ongunstige weder, zonder vuur en zonder voedsel? Den geheelen dag heb ik aan u en aan uw arme moeder gedacht, die nooit hare krachten terug zal bekomen." — „Ik zal het u zeggen," zeide Nelly, terwijl zij op het bed van haar vader ging zitten. „Tot nog toe heb ik verdiend alles wat wij noodig hadden. Gisteren, toen ik wakker werd, sloeg de wind zoo erg tegen het venster, dat ik ieder oogeblik dacht dat het zou breken; de regen viel bij stroomen neder en moeder zeide, dat ik liever niet naar de markt moest gaan. Maar gij begrijpt wel, dat ik mij niet heb laten ontmoedigen. Ik heb mijn ouden doek over mijn hoed geknoopt, en ik ben uitgegaan, nadat moeder met mij gebeden had. Het kostte mij moeite om op de been te blijven, omdat ik door den wind zoo sterk voortgedreven werd, dat ik niet kon stilstaan; op de hoeken der straten draaide ik door den wind somtijds als een molen rond, en mijne kleederen waren zoo nat, dat zij mij aan het lijf vastkleefden. „Arme Nelly, wat ziet gij er uit!" zeide de koopvrouw. Een ander meende, dat mijne moeder wel hard moest zijn die mij met zulk weder liet uitgaan; maar ik verzekerde haar, dat ik zelve had willen komen, dat mijn moeder ziek te bed lag, en dat ik voor ons het brood verdien! En zie, zij heeft mij tweemaal zooveel kers als gewoonlijk gegeven, zeggende dat zij volgens haar geweten niet anders kon doen. Zoo ziet gij, lieve vader, dat ik dit gekregen heb door den regen en het ongunstige weder. En toen scheen iedereen kers noodig te hebben, nooit ben ik nog zoo gelukkig geweest; en die goede heer, van wien ik u onlangs sprak, riep mij aan zijn venster en gaf mij weder twaalf stuivers. Ik weet, dat

onze hemelsche Vader mij mijne kers zoo goed liet verkoopen. En toen ik dicht bij huis was en er over dacht om iets voor moeder te koopen, stootte iemand mij bij ongeluk. Hij stond stil om mij aan te zien. „Arme meid,” zeide hij tot mij, „gij zijt door en door nat. Ik ga ontbijten, en als gij met mij wilt gaan, zal mijn vrouw u iets warms geven; en misschien vinden wij wel een of ander kleedingstuk en een paar oude schoenen, want ik heb drie kleine meisjes, die niet veel grooter zijn dan gij; onder haar allen zullen zij wel iets hebben om u te geven.” Geheel den weg over heeft hij vriendelijk met mij gesproken, en vroeg mij wie ik was, en toen ik hem zeide dat moeder God dagelijks om het noodige bad, zeide hij dat hij hetzelfde trachtte te doen, daar dit het eenige middel is om altijd brood op de tafel te hebben. Zijne vrouw liet mij bij het vuur komen om mij te drogen, zij gaf mij een ontbijt, en schonk mij deze mooie jurk en deze schoenen, zie, vader! Toen deed zij in mijn mand brood en vleesch, dat moeder zoo lekker vond. Moeder zegt, dat de goede God ons dit alles zond, en dat Hij alle dingen, zelfs regen en storm, Zijnen kinderen doet medewerken ten goede; dat de leeuwen somtijds den geheelen dag loopen om een prooi meester te worden, maar dat dengenen, die op Hem hopen, nooit het noodige zal ontbreken.” Zij zweeg stil, maar haar vader zeide: „Vertel mij nog iets. Wat gij mij verhaalt, doet mij goed; het komt mij reeds voor dat ik geruster heen zal gaan.” Het kleine meisje was gelukkig, toen zij haar vader aldus hoorde spreken. — „Welnu, vader!” zeide zij, „ik zal u een mooie geschiedenis verhalen, die moeder met mij in den Bijbel heeft gelezen.” Toen vertelde zij hem in hare eenvoudige taal de geschiedenis van Elia, door de raven en door de weduwe van Sarepta onderhouden; te gelijker tijd herhaalde zij de woorden van vertrouwen, die hare moeder bij dit verhaal gevoegd

had. „En,” voegde zij er bij, toen zij eindigde, „omdat zij aan des Heeren beloften geloofde, was er altijd meel in het vat en olie in de kruik.” — „Ja, Nelly!” antwoordde haar vader, „maar dit is lang geleden; tegenwoordig zijn die profeten er niet meer.” Het kind zweeg een oogenblik; veel ging er in hare ziel om, dat zij niet kon uitdrukken. „Indien ik zeker wist, dat u niet alles ontbrak,” vervolgde hij, „zou het sterven mij zoo zwaar niet zijn. Maar wat zult gij doen, als uw arme vader begraven is?”

„Ons heeft nog niets ontbroken,” zeide Nelly, „en in het ongunstigste weder ging het het best.” — „Dat is waar, kind, maar de toekomst is zeer lang, en hoe zal uw arme moeder er in kunnen voorzien?” — „Wij zullen doen zooals wij tot hiertoe deden; moeder zegt, dat Gods weldaden geen einde hebben. Om u te troosten, heeft zij mij gezegd, dat ik u eenige woorden van God zelf moest herhalen; ik weet niet of ik mij de woorden herinner: het is eene belofte. — „Hoe is die, lief kind? ik wenschte gerust te kunnen sterven.” — „*Laat uwe weezen*, — ja zoo is het,” hernam de kleine, — „*laat uwe weezen achter: Ik zal hen onderhouden en laat uwe weduwen op Mij vertrouwen*. Dus kunt gij zeer gerust zijn, want als God voor ons zorgt, wat hebben wij dan te vreezen?” — „Die woorden zijn wel heerlijk. Weldra zal ik sterven, en gij zult in deze treurige wereld zulk een Vriend zeer noodig hebben.” — „Wij zullen niet alleen zijn, vader; Jezus heeft beloofd, dat Hij ons nooit zal verlaten, dat Hij tot het einde met ons zal zijn. En moeder zegt, dat, al bewoog zich de aarde, Hij toch Zijn woord zal houden.” — „O! Nelly, die heerlijke beloften zijn een balsem voor mijne ziel; nu ben ik gerust, zij hebben de laatste keten verbroken die mij aan het leven hechtte. Zeg aan uw moeder, dat ik bereid ben om haar te verlaten; maar laat haar niet lijden, kind, als ik er niet meer zijn

zal. Gij zult uw best doen om eerlijk uw brood te verdienen, en dat de Heere u nabij moge zijn." Hij zag haar teeder aan, en sloot toen de oogen. — Na eenige oogenblikken zeide hij: „Vertel mij nu nog van den weg, die den armen zondaar naar den hemel voert. Ik ken hem; maar ik wilde stervende hooren wat de Bijbel ons zegt van het witte kleed, van het bruiloftsmaal, van de gouden stad en van de woningen waar men rust vindt. Herhaal mij al de liefelijke woorden, die gij weet; ik heb behoefte om ze te hooren." Nelly dacht een oogenblik na, terwijl zij trachtte zich alles te herinneren wat zij hare moeder had hooren voorlezen; en nadat zij het bleeke gelaat van den stervende had gekust, begon zij met hare kinderlijke eenvoudigheid ze hem te herhalen, zonder op te merken dat de zoo moeilijke ademhaling van haren vader zijn einde voorspelde.

„Het is voor zondaars niet moeilijk om tot den Zaligmaker te gaan," zeide zij, „zij behoeven slechts berouw te hebben en te gelooven hetgeen Hij hun zegt, en om Zijns geliefden Zoons wille vergeeft God hun al het door hen bedreven kwaad. Hij schenkt zijn Geest om hen even goed te maken als Jezus, toen Hij op aarde leefde; zij zijn zeer gelukkig als God hun vergiffenis heeft geschonken, want dan zijn zij kinderen van onzen Vader, die in de hemelen is." Nelly hield op om zich de woorden van een Bijbelvers juist te herinneren. Haar vader zag haar aan, alsof hij haar wilde zeggen: „Ga voort, ik heb nog slechts weinige oogenblikken meer te leven." Zij nam zijne hand, die zij vastgeklemd hield in de hare, en met de oogen vol tranen, vervolgde zij: „Ik weet, dat heerlijke kleederen voor de zondaars zijn gereed gemaakt; zij hebben geen eigene, maar zij behoeven slechts tot Jezus te komen, die zelf ze hun aandoet. — Die kleederen zijn wit gelijk sneeuw en schitterend

gelijk de zon; die der engelen zijn niet mooier. Met deze kleederen kan men voor Gods troon staan, en deelnemen aan het hemelsche feestmaal, dat voor iedereen bereid is, voor koningen gelijk David en voor bedelaars gelijk Lazarus; maar als zij ze niet hebben aangedaan, kunnen zelfs de koningen niet in de feestzaal binnentreden. Ik geloof, dat moeder dat kleed *de gerechtigheid van Christus* noemt." Het kind zweeg weder stil en de stervende wenkte haar, dat zij vervolgen moest, want hij kon niets zeggen. Zij zag hem ongerust aan en kon hare tranen niet weêrhouden; maar oogenblikkelijk vervolgde zij: „Moeder zegt, dat de arme zondaars altijd aangenomen worden door God, die hunne zielen in het bloed van den Zaligmaker reinigt. Zij worden in de hemelsche ruste ontvangen, en kunnen hunne vermoeide hoofden op de borst van den Heere Jezus ter ruste nederleggen. Zij hongeren nimmer meer: nooit lijden of weenen zij meer, en Jezus wischt hunne tranen af. Zij wandelen in de met goud geplaveide straten, of rusten uit met de lammeren Zijner kudde. Maar zij zijn zoo gelukkig, niet om het goede dat zij gedaan hebben, maar om hetgeen Jezus Christus voor hen gedaan heeft; en men hoort er voortdurend heerlijke muziek. Als mijn broertje er ware, zoude hij reeds gelijk de anderen zingen; en eenmaal zult gij, en zullen moeder en wij beiden daar zingen, en wij zullen nimmer ophouden den Zaligmaker te danken, die ons zooveel goeds geschonken heeft." Nelly hield op, en haar vader opende de oogen weder: — „Ja, Jezus is de weg ten hemel,” zeide hij.... „Ik ga er heen — Nelly! en al de zonden, die ik bedreven heb, zijn vergeven om des geliefden Zoons wille.... Hij heeft mij Zijn witte kleed aangedaan.... — mijn Zaligmaker komt, ik ga heen....”

Zijn gelaat verhelderde zich, hij hief de oogen met een blijden glimlach ten hemel; hij zuchtte, en de

hand des doods verbrak den band, die hem aan een leven vol smart en ontbering verbond. Zijne ziel steeg ten hemel, vrij als een leeuwerik, die het net des vogelsvangers verbreekt; maar de hand, die zijn dochtertje vasthield, viel koud en levenloos neder, en de wees was eensklaps alleen onder vreemden.

Men hoorde smartelijke snikken in de woning der weduwe, die haar man in ellende achterliet, zonder van haar afscheid te hebben kunnen nemen. Zij was zeer ongerust over de toekomst; alles rondom haar kwam haar droevig en verlaten voor, en haar arm bedroefd en vermoeid hart bezweek bijna van wanhoop. Gedurende eenige uren weende zij onophoudelijk. „Ik moet moeder niet laten lijden, nu wij alleen zijn,” dacht Nelly; „ik moet trachten haar te troosten;” en teeder haar bed naderende, vond zij in de eenvoudigheid van haar hart de meest geschikte woorden om haar leed te verzachten. „Toen vader het schoone verhaal, dat u mij heeft laten leeren om het hem te vertellen, hoorde,” zeide zij, „was hij zeer getroost, en zeide dat hij gerust kon sterven. O, moeder! ik heb nooit een gelaat gelijk het zijne gezien, noch zulk een gelukkig blik. Als gij hem gezien hadt, ben ik zeker dat gij niet meer zoudt weenen; hij zeide me, dat hij den Zaligmaker zag, en het was zoo heerlijk bij zijn bed, dat het mij toescheen, alsof de engelen rondom mijn hoofd vlogen. Ik heb hem, voordat ik heenging, zeer dikwijls omhelsd, en toen ik naar huis ging, was het mij alsof ik gedurig de woorden, die hem zooveel goeds hebben gedaan, hoorde; want nu ik wees ben en gij weduwe zijt, moet God Zijne belofte vervullen.” — „Ja, Nelly! ja mijn lieveling,” antwoordde hare moeder, „wij moeten op God vertrouwen, hoewel wij niet zien hoe Hij ons zal helpen. Wij hebben alleen Zijne beloften; maar dat is veel, want de Heere is

getrouw. Ik gevoel in mijn hart, dat zij mij niet zullen bedriegen, en hoewel ik mij bedroef, wil ik er vast aan gelooven.”

De weduwe en de wees herlazen de vertroostende woorden, die God in den Bijbel tot hen richtte. Zij baden te zamen tot Hem, van Wien alle hulp komt, en — de hulp kwam. De goede heer, die reeds de kleine kersverkoopster had opgemerkt, deed naar hare woonplaats onderzoek, en was gedurende zeer vele jaren voor haar een getrouw beschermer. En terwijl God te haren opzichte de beloften, die Hij aan de weduwe en aan de weezen gedaan heeft, vervulde, toonde Hij even duidelijk aan haren weldoener, dat degene, die *zich des armen ontfermt, den Heere leent.*
